

mange kritiske kommentarer til skitsen fra de forskellige forskningsråd, og jeg skal med det samme sige, at det taler til ministerens absolutte fordel, at ministeren efter min mening har været særdeles lydhør over for ganske mange af de kritikpunkter, der er kommet frem. Jeg tænker bl.a. på konstitueringsperioden og andre elementer.

Når jeg alligevel på Det Konservative Folkepartis vegne er skeptisk over for det foreliggende lovforslag, skyldes det, at man må stille spørgsmålet: Jamen opnår vi den fordybelse, den kvalitetsudvikling, den forstærkning, der skal finde sted inden for dansk forskning, ved denne ændrede styringsform? Er der tale om, at lovforslaget nedskærer så meget, indskrænker så meget, at vi ikke får fat i den ønskede faglige kvalitet i en så stor bredde, som det overhovedet er muligt?

Jeg tror, formandskabet skrev i en af sine rapporter, at når man f.eks. reducerer antallet af forskningsråd fra seks til fire, vil det medføre, at færre fagområder vil blive repræsenteret på forsvarelig vis. Så sent som denne eftermiddag modtog medlemmerne af Forskningsudvalget papirer af dags dato fra Statens Jordbrugs- og Veterinærvidenskabelige Forskningsråd, og jeg vil godt tillade mig at citere et par linjer fra Jordbrug- og Veterinærvidenskabeligt Forskningsråd. Det siges på side 2, at man finder, at der i et statsligt forskningsråd med maksimalt 19 medlemmer, som skal dække de fagområder, der i øjeblikket betjenes af 45 medlemmer og tegner sig for godt 60 pct. af forskningsrådenes bevillinger, nødvendigvis vil ske en alvorlig, faglig uddynding, og vi er altså bekymrede for denne begrænsning af forskningsrådene.

Vi er også bekymrede for, at den tværfaglighed, som ifølge eksempler fra flere rapporter rent faktisk eksisterer i dag, bliver for voldsomt understreget, så fordybningen i problemerne ikke bliver stærk nok. Vi synes også, det er synd og betænkeligt, at repræsentantskabet, der arbejdede meget fornuftigt, skal afskaffes.

Nu vil vi stille og roligt følge debattens videre forløb, også i udvalgsarbejdet. Men jeg skal altså udtrykke, at på det foreliggende grundlag tror vi ikke, man når langt nok med hensyn til uddybning, forstærkning og kvalitetsbevidsthed.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

I sin oprindelige udgave udtrykte det foreliggende lovforslag et meget stærkt ønske om at

skaffe mere magt til Forskningsministeriet. Det meste af dette er væk nu, og det skal ministeren have ros for.

Men hele denne proces rejser to spørgsmål. Det ene er: Er der stadig væk nogle torne tilbage af den slags? Og det andet er: Hvad er egentlig formålet med hele det lovforslag, vi har nu?

For at tage det første spørgsmål først: Jeg synes stadig, der er enkelte torne tilbage. Jeg tænker først og fremmest på, at Forskningsministeriet skal være sekretariat for Danmarks Forskningsråd. Jeg har ikke noget imod en fleksibel ordning, hvor Danmarks Forskningsråd kan trække på ministeriet ved større opgaver, for det kan være rimeligt nok. Men i det daglige arbejde må Forskningsrådet have sit eget sekretariat, så rådet ikke er undergivet ministeriets sædvanlige institutionsbeføjelser. Det synes jeg er væsentligt.

Så kommer hele spørgsmålet: Hvem må Danmarks Forskningsråd tale med? Der står, at Folketinget og andre ministre må indhente anbefalinger, og jeg har forstået det sådan, at det betyder, at tilstanden i realiteten er uændret. Det skal vi selvfølgelig have præciseret, men sådan læser jeg det, og jeg håber, det er rigtigt.

Der står også, at der kan indhentes anbefalinger fra Forskningsrådet og diverse andre steder, og det er da udmærket. Men hvad ligger der i det? Kan de bare mødes med hvem, det passer dem? Det mener jeg er centralt at de kan, for hvis der skal kunne gives helt uafhængige anbefalinger, skal de have en helt ubetinget ret til at mødes – ikke have pligt til at mødes med Gud og hvermand, for det er der ikke tid til – men have ret til at mødes med dem, de selv finder relevante. Det skal også præciseres.

Det gamle Forskningspolitisk Råd havde pligt til at indkalde repræsentantskabet to gange om året. Det er nu ændret til, at ministeren vil mødes med en række repræsentanter fra forskellige interesseorganisationer to gange om året, og det har jeg egentlig ikke noget imod, for jeg tror, det kan være fornuftigt nok. Men jeg vil bare have slået fast, at der ikke bliver nogen begrænsning i Danmarks Forskningsråds mulighed for at føre samtaler med hvem, de overhovedet vil.

Det er de spor af centralisme, jeg kan spore, og så kommer spørgsmålet: Hvad er egentlig formålet med lovforslaget, når det ikke er at samle magten i Forskningsministeriet? Jeg kan se to formål. Det ene er at få gjort op med den kompetencestrid, der tidligere lå i systemet, og